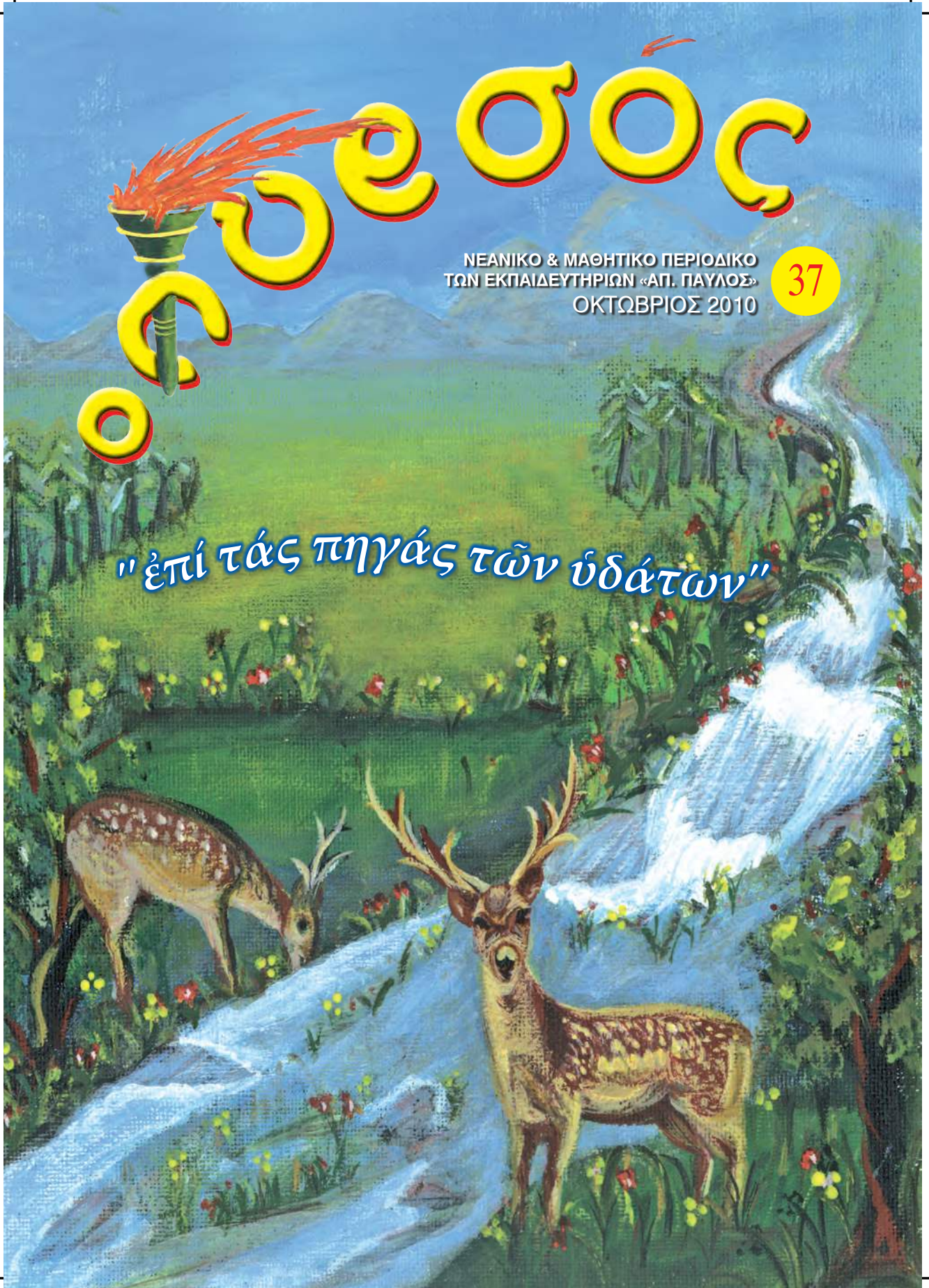


Φύεσος

ΝΕΑΝΙΚΟ & ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ «ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ»
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

37

"ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων"





Νεανικό & Μαθητικό Περιοδικό
των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ
«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»
20100 Ισθμός Κορίνθου
Τηλ. 27410- 29663

Περίοδος Β', Χρόνος Δ'
(Περίοδος Α': 1994 - 8)

ΤΕΥΧΟΣ 37 (86)
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

Συντάσσεται από Μαθητές των Εκπαιδευτη-
ρίων με την γενική επιμέλεια της Διεύθυνσης.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ:

Ανδρέας Κουτσόπουλος, Φιλολόγος

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

Σύλλογος «**ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ**» Σ.Α.

Γέλωνος 9, 11521 Αθήνα,

Τηλ. 210- 64 43 294

Τύποις: Paper Graph

Προσφέρεται δωρεάν στα μέλη της
Μαθητικής Κοινότητας (μαθητές και εκπ/κούς).

Στους παραλήπτες που αποστέλλεται
ο «Πυρσός» (για ταχυδρομικά κ.ά. έξοδα),
ετήσια εισφορά 15 ευρώ.

Εξώφυλλο: Πίνακας: "ἐπὶ τάς πηγὰς τῶν ὑδάτων"

Οπισθόφυλλο: "Ἡ πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου"

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οι συνέπειες της αποστασίας.....	91
Η επίδοση του ιταλικού τηλεσιγράφου την 28η Οκτωβρίου 1940 και η μαρτυρία του Ιταλού πρέσβυ Εμμ. Γκράτσι.....	92-93
Το θαύμα της Ασάνα	94-95
Οι Λευτέρηδες της λευτεριάς (ιστορικό διήγημα)	96-97
Εκδηλώσεις Χαράς και Δημιουργίας	98-99
Ένα παιδί του '40 και της Κατοχής καταγράφει τη μεγαλοψυχία της γενιάς του	100-101
Αγιολόγιο & Ευαγγελικές Περικοπές	102-103
Ξενόγλωσσες σελίδες:	
The four candles	104
Le 28 Octobre en Grèce	105
Φιλολογική Γωνιά.....	106-107
Δελτίο Ειδήσεων για εφήβους	108-109
Το ποντικόσπιτο.....	110
Οι Σπίθες του "Πυρσού"	111

Μήνυμα του Νομάρχη Κορινθίας κ. Ν. Ταγαρά

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

«Η έναρξη του σχολικού έτους είναι μια καινούρια αρχή για τους μαθητές, σπου-
δαστές και εκπαιδευτικούς, που θα βαδίσουν και αυτή τη χρονιά το δρόμο της γνώ-
σης και της μάθησης... Μέσα από την εκπαίδευση διαμορφώνετε προσωπικότητα,
αποκτάτε γνώσεις, αρχές και αξίες, που θα σας βοηθήσουν να πορευτείτε και να
ανταποκριθείτε στις ανάγκες της σύγχρονης κοινωνίας... Εύχομαι στους εκπαιδευ-
τικούς καλή δύναμη στο δύσκολο έργο τους και στους μαθητές όλων των βαθμίδων
εκπαίδευσης καλή χρονιά, κουράγιο και δύναμη για να μπορέσετε να αντεπεξέλθετε
στον αγώνα της μάθησης, της αγωγής και της κοινωνικής συμμετοχής...»

Οι συνέπειες της αποστασίας



Φίλες και φίλοι,

Ο άνθρωπος του 21ου αιώνα, με την έντονη ατομιστική αντίληψη και τις απάνθρωπες επεμβάσεις του, αδικεί τους συνανθρώπους του και τη Δημιουργία του Θεού. Αδικεί και τον εαυτό του.

Στις μέρες μας το νερό έχει αρχίσει αισθητά να λιγοστεύει. Πηγές έχουν στερέψει, λίμνες και ποτάμια λιγόστεψαν ή και στέρεψαν ολότελα. Η ποιότητα του νερού και αυτή, σε πολλά μέρη της γης, έχει αλλοιωθεί. Μολύνθηκαν τα ποτάμια. Βρώμισαν οι λίμνες και οι θάλασσες. Πολλά από τα υπόγεια ύδατα έγιναν ακατάλληλα για τη φυσική τους λειτουργία. Οι αναθυμιάσεις και τα απόβλητα των πυρηνικών εργοστασίων έχουν μολύνει όχι μόνο τα νερά των ποταμών και των θαλασσών, αλλά, ρυπαίνοντας την ατμόσφαιρα, έχουν μολύνει και τα όμβρια ύδατα, που προκαλούν την όξινη βροχή. Και έτσι καταλήγουν στη φθορά του φυσικού περιβάλλοντος. Τα δάση, που με την ευεργετική τους λειτουργία συγκρατούν το νερό, συχνά, άλλα καίγονται από πυρκαγιές και άλλα σκόπιμα υλοτομούνται.

Αγωνία έχει αρχίσει να κυριεύει όλο τον κόσμο. Ο άνθρωπος ρίχνει το βλέμμα του στη φύση και την ατενίζει ανήμπορη να τον συντηρήσει. Διψάει, τώρα, η γη. Και ήδη ο άνθρωπος αναρριχάται προς τα ψηλά βουνά ή βυθίζεται με τις τεχνολογικές επεμβάσεις του στα σπλάχνα της υδρογείου. **Ζητάει να κορέσει τη δίψα του και να επανεύρει αστείρευτες πηγές, όπως τις**

είχε πρώτα. Όπως του τις είχε χαρίσει ο Πλάστης του. Διψαλέος ο άνθρωπος, αλλά διψαλέα, σήμερα, και η γη που τον κρατάει.

Πέρα, όμως, από τη δίψα του οργανισμού του, πάσχει ο σημερινός άνθρωπος και από μια άλλη δίψα. Και η δίψα αυτή είναι η **πνευματική δίψα**. Έχει χάσει τις αξίες της ζωής. Έχει ορφανέψει από την αρετή. Αναζητά την αλήθεια. Διψάει για «τό ὕδωρ τό ζῶν».

Ωστόσο όμως και πάλι ο ίδιος ο άνθρωπος είναι ο αίτιος του καταντήματός του. Γιατί απαρνήθηκε την αλήθεια και την αρετή και κατολίσθησε στο ψέμα των ακόρεστων απολαύσεων.

Πώς θα ξεδιψάσει, όμως, ο ασύνετος και αποστάτης άνθρωπος;

Ένας τρόπος υπάρχει. Ίσως ο μοναδικός. Είναι η **αναγνώριση της αποστασίας του και η επιστροφή του προς το Δημιουργό και Σωτήρα του**. Είναι η καταπολέμηση του πάθους του ΑΤΟΜΙΣΜΟΥ και το επιτακτικό χρέος της αγάπης τού να βλέπει τον συνάνθρωπο ως αδελφό του.

Ο άνθρωπος μετανοημένος για την εγωκεντρική συμπεριφορά του, με ταπείνωση, πλέον, θα υπακούει στις θείες εντολές Του. Έτσι θα ικανοποιείται η διψασμένη του υπόσταση.

Εμπρός, λοιπόν, προς τις αστείρευτες πηγές των βιβλικών υδάτων.

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς,
το περ. «Ο Πυρός»

Κάθε μήνα

«Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων,
οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σε, ὁ Θεός.»

(Ψαλμ. 41, 2)

Η επίδοση του Ιταλικού Τελεσιγράφου την 28η Οκτωβρίου 1940 & η μαρτυρία του ιταλού πρέσβυ Εμμ. Γκράτσι

Εισαγωγικά

Ας θυμηθούμε πως ο Εμμανουήλ Γκράτσι ήταν ο Πρέσβυς της Ιταλικής Πρεσβείας στην Αθήνα, που τα μεσάνυχτα της 27ης προς την 28η Οκτωβρίου μετέβη στο σπίτι του τότε Πρωθυπουργού της Ελλάδος Ιωάννη Μεταξά και του επέδωσε το ιταμό εκείνο τηλεγράφημα, με το οποίο κατ' ουσίαν η Ιταλία κήρυσσε τον πόλεμο στην Ελλάδα.

Ο Γκράτσι μετά από καιρό συνέγραψε το περίφημο έργο «Η αρχή του τέλους», μέσα στο οποίο αναλύει ποια ήσαν τα συναισθήματά του τις μεταμεσονύχτιες εκείνες ώρες που μετέβη στο σπίτι του Πρωθυπουργού, στην Κηφισιά. Έχει εξαιρετική σημασία η καταγραφή των συναισθημάτων του Γκράτσι από τον ίδιο. Είναι ένα πολύ ισχυρό ντοκουμέντο για την Ελλάδα και για το λόγο αυτό παραθέτουμε, αυτολεξεί, το σχετικό απόσπασμα της μαρτυρίας του ιταλού Πρεσβευτή. Αναφέρει, λοιπόν, ο Γκράτσι τα εξής:

«**Α**ναμένοντας να φθάσει η καθορισμένη στιγμή της αναχωρήσεώς μας για την Κηφισιά, τα λεπτά στο διάστημα από τα μεσάνυχτα μέχρι της 3ης πρωινής περνούσαν αργά, σαν ώρες, ώρες που αναμφίβολα υπήρξαν οι πιο οδυνηρές της ζωής μου.

Στη σκέψη ότι το καθήκον μου, μου επέβαλλε να γίνω αναγκάιος και απρόθυμος συνένοχος μιας τέτοιας ατιμίας προσετίθετο και ένας σοβαρός φόβος. Ο Μεταξάς ήταν σχεδόν εβδομήντα ετών, ήταν καταβεβλημένος από υπερβολική εργασία και ευθύνες και είχε λεχθεί, το καλοκαίρι, ότι είχε υποστεί ένα ελαφρό εγκεφαλικό επεισόδιο. Να ξυπνήσω στην καρδιά της νύχτας έναν άνθρωπο σ' αυτήν την κατάσταση υγείας για να του εγχειρίσω ένα έγγραφο που εσήμαινε... τον πόλεμο μεταξύ της μικρής του χώρας και μιας μεγάλης δυνάμεως, θα μπορούσε να έχει τραγικές συνέπειες. Οι οδηγίες του Υπουργείου δεν προέβλεπαν την περίπτωση να βρεθώ

στις 3 το πρωί στο σπίτι του Μεταξά, με τον πρωθυπουργό της Ελλάδος ψυχορραγούντα μέσα στα χέρια μου! Και ομολογώ ότι ούτε κι εγώ δεν κατόρθωνα να σκεφθώ τι θα έπρεπε να κάμω, αν συνέβαινε μια τέτοια τραγωδία. Ευτυχώς, η μοίρα δεν επέτρεψε να συμβεί τίποτε τέτοιο.

Την καθορισμένη ώρα, δέκα περίπου λεπτά πριν από τις τρεις, ο Στρατιωτικός Ακόλουθος, ο διερμηνέας και εγώ φθάσαμε στην καγκελόπορτα της μικρής βίλας, όπου έμενε ο πρωθυπουργός. Ο Comm. De Santo είπε στον φρουρό να ειδοποιήσει τον πρωθυπουργό ότι ο πρέσβυς της Ιταλίας επιθυμούσε να γίνει δεκτός για μία άκρως επείγουσα ανακοίνωση. Ο φρουρός άρχισε να κτυπά ένα ηλεκτρικό κουδούνι που επικοινωνούσε με το εσωτερικό του σπιτιού, αλλά το υπηρετικό προσωπικό κοιμόταν. Περιμέναμε για μερικά ατέλειωτα λεπτά μπροστά στην καγκελόπορτα. Μέσα στη βαθιά σιωπή της νύχτας ακουγόταν το γαύγισμα ενός σκύλου.

Επιτέλους, το κουδούνισμα ξύπνησε τον ίδιο τον Μεταξά, ο οποίος έκαμε την εμφάνισή του σε μια μικρή πόρτα υπηρεσίας και, αναγνωρίζοντάς με, διέταξε τον φρουρό να με αφήσει να περάσω. Οι δύο συνοδοί μου έμειναν στον δρόμο περιμένοντάς με, έξω από την καγκελόπορτα. Ο Μεταξάς είχε φορέσει μία σκούρα μάλλινη ρόμπα, από τον γιακά της οποίας φαινόταν ένα μετριότατο βαμβακερό νυχτικό. Μου έσφιξε το χέρι, με έβαλε μέσα και με άφησε να περάσω σε ένα μικρό σαλόνι, το συνηθισμένο σαλονάκι μιας μικροαστικής εξοχικής βιλίτσας.

Μόλις καθίσαμε του είπα ότι η Κυβέρνησή μου, μου είχε αναθέσει να του κάμω μία άκρως επείγουσα ανακοίνωση και χωρίς άλλα λόγια του έδωσα το κείμενο. Ο Μεταξάς άρχισε να το διαβάζει. Τα χέρια που κρατούσαν το χαρτί έτρεμαν ελαφρά και μέσα από τα γυαλιά έβλεπα τα μάτια να βουρκώνουν, όπως συνήθιζε όταν ήταν συγκινημένος. Όταν τελείωσε την ανάγνωση, με κοίταξε κατά πρόσωπο και μου είπε με φωνή λυπημένη αλλά σταθερή: «Alors, c' est la guerre» (δηλ. «Λοιπόν, έχουμε πόλεμο»).

Του απάντησα ότι δεν ήταν διόλου έτσι κατ' ανάγκην, εφ' όσον δηλαδή η Ελληνική Κυβέρνηση θα εδέχετο τα αιτήματά της και θα άφηνε να περάσουν ελεύθερα τα Ιταλικά στρατεύματα, τα οποία θα άρχιζαν τις μετακινήσεις τους την 6η πρωινή. Ο Μεταξάς με ρώτησε τότε αν μπορούσα να του καθορίσω τουλάχιστον ποια ήταν τα στρατηγικά σημεία επί του Ελληνικού εδάφους που η Ιταλική Κυβέρνηση θα ήθελε να καταλάβει. Φυσικά, αναγκάστηκα να του απαντήσω ότι δεν είχα την παραμικρή ιδέα. Ο Μεταξάς απάντησε: «Η ευθύνη του πολέμου αυτού βαρύνει αποκλειστικά την Ιταλική Κυβέρνηση. Η Κυβέρνησή σας ήξερε κάλλιστα ότι η Ελλάδα το μόνο που επιθυμούσε ήταν να παραμείνει

ουδετέρα, αλλά ότι ήμεθα αποφασισμένοι να υπερασπισθούμε το εθνικό έδαφος εναντίον οιοδήποτε». Του απάντησα, ενώ σηκωνόμουν, ότι ήλπιζα ακόμα ότι θα ελάμβανε υπ' όψιν του τη διαβεβαίωση που περιείχετο στη διακοίνωση, κατά την οποία η Ιταλική Κυβέρνηση δεν είχε καμιά πρόθεση να θίξει την κυριαρχία και ανεξαρτησία της Ελλάδος... Ο Μεταξάς δεν μου απάντησε.

Με συνόδευσε στην έξοδο υπηρεσίας από την οποία είχα μπει πριν από ένα τέταρτο και όταν ήμασταν στο κατώφλι μου είπε: «Vous êtes les plus forts» (δηλ. «Είστε πιο δυνατοί»), χωρίς να αναπτύξει περισσότερο τη σκέψη του, με φωνή, αυτή τη φορά, βαθιά αλλοιωμένη. Με τη σειρά μου δεν ήξερα τι να απαντήσω στα λόγια αυτά και τη βαθιά λύπη που τα δονούσε!

Νομίζω ότι δεν υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο, ο οποίος τουλάχιστον μία φορά στη ζωή του να μην αισθάνθηκε απέχθεια για το επάγγελμά του. Αν στην μακρά σταδιοδρομία μου υπήρξε ποτέ μία στιγμή κατά την οποία μίσησα το δικό μου, μία στιγμή κατά την οποία το καθήκον του αξιώματος μου φάνηκε σταυρός, όχι μόνο θλιβερός, αλλά και ταπεινωτικός, η στιγμή αυτή ήταν όταν άκουσα εκείνα τα αποκαρδιωμένα λόγια που πρόφερε ο πρεσβύτες εκείνος, που είχε καταναλώσει ολόκληρη τη ζωή του αγωνιζόμενος και υποφέροντας για τη χώρα του... και που, κατά την υπέρτατη εκείνη στιγμή, προτιμούσε να διαλέξει για την πατρίδα του τον δρόμο της θυσίας. Υποκλίθηκα μπροστά του με το βαθύτερο σεβασμό και βγήκα από το σπίτι του...».

(βλ. Εμμ. Γκράτσι, «Η αρχή του τέλους», Εκδ. Εστία, Αθήνα 1980)

Τ Ο Θ Α Υ Μ Α



Στην καρδιά της ευρασιατικής στέπας. Περπατάς στην πρωτεύουσα μιας χώρας που το έδαφός της μοιράζεται ανάμεσα σε λοφώδεις πεδιάδες ή οροπέδια και σε ορεινές περιοχές. Οι θερμοκρασίες της είναι απαγορευτικές: κυμαίνονται από τους 35ο Κελσίου τα καλοκαίρια στους -35ο (κάτω από μηδέν) το χειμώνα – κλίμα έντονα ηπειρωτικό. Πρόκειται για τη δεύτερη πιο παγωμένη πρωτεύουσα στον κόσμο!

Παρόλα αυτά, η οικονομία της Ασάνα είναι πολύ ισχυρή. Στηρίζεται στην κτηνοτροφία και τη γεωργία αλλά και στον πολύ σημαντικό ορυκτό πλούτο της περιοχής. Έτσι, ενώ από τη μια μπορείς να ζήσεις παραδοσιακές εμπειρίες μιας περασμένης εποχής, όπως ν' ακούς ανθρώπους ν' απαγγέλλουν επικά λαϊκά ποιήματα, απ' την άλλη διαπιστώνεις τη μεγάλη ανάπτυξη της σύγχρο-

νης βιομηχανίας και πετρελαιοβιομηχανίας της, που επιτρέπει τη ροή «άφθονων πετροδόλαρων».

Η περιδιάβασή σου στην Ασάνα (= πρωτεύουσα) του Καζαχστάν είναι μια έκπληξη. Μπροστά σου συντελείται το πιο εκκεντρικό αρχιτεκτονικό θαύμα μέχρι σήμερα! Τα τουριστικά κτίρια που βλέπεις δεξιά κι αριστερά σου υψώνονται ανάμεσα από ωραία πάρκα και πλατείες. Φέρουν την υπογραφή δύο από τους κορυφαίους αρχιτέκτονες του κόσμου: του Ιάπωνα Κίσο Κουροκάβα και του Βρετανού Νόρμαν Φόστερ.

Ο πρόεδρος του Καζαχστάν Νουρσούλταν Ναζαρμπάγεφ, ο εμπνευστής αυτού θαύματος, τους επέλεξε προσεκτικά, προκειμένου να πραγματοποιήσουν τα φιλόδοξα σχέδιά του, τα οποία έχουν εξακοντίσει τη φήμη του σ' όλη την Ασία – κι όχι μόνο. Και καθόλου

Τ Η Σ Α Σ Τ Α Ν Α

άδικα! Ο Ναζαρμπάγεφ κατέστρωσε το εγχείρημά του σε βάθος χρόνου με σύστημα, προσοχή κι επιμονή. Πρώτα φρόντισε ν' απομακρύνει όλα τα πυρηνικά όπλα από τη χώρα του. Ύστερα εργάστηκε για να την κατοχυρώσει διεθνώς με την προσχώρησή της στον ΟΗΕ, το ΔΝΤ και τη ΔΑΣΕ. Επίσης εξασφάλισε το προνόμιο της επανεκλογής του στο προεδρικό αξίωμα επ' αόριστον! Και τότε, επιδόθηκε στη μοναδική ανοικοδόμηση της πρωτεύουσας...

Το προεδρικό μέγαρο της πόλης φτιάχτηκε κατά παραγγελία του κι είναι ένα μαρμάρινο μεγαθήριο που αποτελεί την ασιατική εκδοχή του Λευκού Οίκου των ΗΠΑ. Το σήμα κατατεθέν της Ασάνα, πάλι,

σχεδιάστηκε απ' τον ίδιο τον πρόεδρο Ν.Ν.: Είναι ο πύργος Bayterek. Το «Παλάτι της Ειρήνης και της Συμφιλίωσης» έχει διαφορετική γοητεία: Έχει σχήμα πυραμίδας – αυτή ήταν η ρητή επιθυμία

του προέδρου, που ο ίδιος την υπέδειξε στον φημισμένο αρχιτέκτονα. Στεγάζει χώρους θρ. λατρείας, λυρική σκηνή, μουσείο, βιβλιοθήκη και ερευνητικό κέντρο.

Προχωράς. Τα βήματά σου στην πόλη σίγουρα θα σε φέρουν μπροστά στο υπερσύγχρονο στάδιο

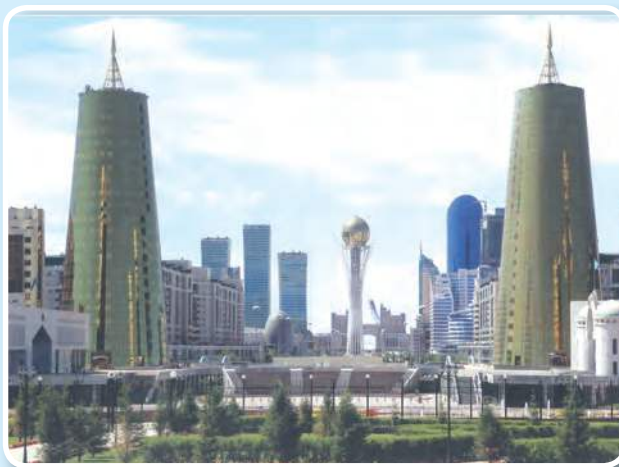
30.000 θέσεων, όπου το 2011 θα διεξαχθούν οι Ασιατικοί Χειμερινοί Αγώνες: το Astana Arena. Ωστόσο, αυτό που στην Ασάνα θα βρεις ως πιο εντυπωσιακό είναι το τελευταίο της απόκτημα: μια τεράστια «διάφανη» τέντα από γυαλί, που στεγάζει κάτω από επιφάνεια 140.000 τ.μ. ένα τεράστιο εμπορικό κέντρο, πλατείες, διαδρομές πεζών, γήπεδο γκολφ, βαρκάδες στο ποτάμι και μια παραλία με χρυσή αμμουδιά! Το κεντρικό σύστημα θέρμανσης – ψύξης που διαθέτει εξασφαλίζει σταθερή θερμοκρασία 15-30ο Κελσίου όλο το χρόνο!..

Προφανώς το Καζαχστάν θα τονώσει ακόμα περισσότερο την οικονομία του κερδίζοντας τον τίτλο του «του-

ριστικού προορισμού» και το κύρος του θα ισχυροποιηθεί με την αναμενόμενη προβολή του. Σε μας δίνει την αφορμή να συλλογιστούμε ότι την πρόοδό του δεν την οφείλει κυρίως στα φυσικά του χαρακτηριστικά αλλά στον εμπνευσμέ-

νο δυναμισμό και την εργατικότητα του Προέδρου Ν. Ναζαρμπάγεφ. Πόσα μπορεί να κατορθώσει ο άνθρωπος, όταν πιστεύει στην αποστολή του!

(Πηγές: ένθετο «Κ» της εφ. «Η Καθημερινή» 22-8-'10, εγκυκλοπαίδεια Britannica)



Οι Πευτέρηδες της Πευτεριάς

Κοίταξε άλλη μια φορά τις καλογουλισμένες μπότες του ο Φριτς και ικανοποιημένος από το αποτέλεσμα βγήκε χαρούμενος στο δρόμο. Ήταν χαρούμενος που επιτέλους τον μετέθεσαν στην Αθήνα. Είχε διαβάσει, νεαρός φοιτητής ακόμα, τους αρχαίους Έλληνες. Ήξερε απ' έξω ολόκληρα κομμάτια από τον Όμηρο και λάτρευε κάθε τι ελληνικό.

Όταν έφτασε αργά τη νύχτα, δεν μπορούσε να φανταστεί τις ομορφιές που του επιφύλασσε η ημέρα. Το πρώτο π' αντίκρισε, μόλις σήκωσε το βλέμμα του, ήταν ο βράχος της Ακρόπολης, «ο ιερός βράχος», όπως τον ονόμαζε ο καθηγητής του. Σκίρτησε η καρδιά του Φριτς σε τούτο το θέαμα. Έτσι ακριβώς όπως τους τον έδειξε σε μια μεγάλη φωτογραφία ο καθηγητής. Μόνο... μόνο που σε κείνη τη φωτογραφία η σημαία π' ανέμιζε πάνω στον ιερό βράχο ήταν η ελληνική ενώ τώρα... τώρα κυμάτιζε περήφανα η σημαία της πατρίδας του.

«Το ελληνικό πνεύμα ενωμένο με τη γερμανική δύναμη θα κυβερνήσουν τον κόσμο», είπε χαρούμενος μέσα του και κίνησε να βρει την κοιμηματούρ.

Είδε από μακριά το κτήριο με τη σβάστικα και βεβαιώθηκε πως ήταν στον σωστό δρόμο. Ήταν νωρίς ακόμα και γι' αυτό δεν βιαζόταν να κλειστεί μέσα σ' ένα γραφείο. Παραξενεύτηκε που είδε ένα νεαρό παιδί να τρέχει με μεγάλη ταχύτητα και να κρύβεται σ' ένα στενό δρομάκι. Σε λίγο φάνηκαν δύο γερμανοί φαντάροι να τρέχουν ξωπίσω του. Μόλις τον είδαν στάθηκαν και χαιρέτησαν ναζιστικά και ύστερα βάλθηκαν να κυνηγούν τον νεαρό που φάνηκε ότι τους ξέφυγε. Απέναντί του, με νωπά ακόμα τα χρώματα, ο τοίχος τού έστελνε το ηχηρό του σύνθημα: «ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ Ο ΤΡΑΧΗΛΟΣ ΖΥΓΟ ΔΕΝ ΥΠΟΜΕΝΕΙ. ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗ».

Κατάλαβε ο Φριτς ποιος το έγραψε, κατάλαβε γιατί έτρεχαν έτσι οι δυο στρατιώτες και, πάνω απ' όλα, κατάλαβε ότι βρίσκεται στην Ελλάδα. Κοίταξε και πάλι τις μπότες του, τώρα πια ήταν οι μπότες του κατακτητή. Ένιωθε για λίγο να κοκκινίζει, μα μονάχα για λίγο.

- Δεν είμαστε κατακτητές, μονολόγησε, είμαστε εκπολιτιστές.

Σε λίγη ώρα, καθισμένος στο γραφείο του ο Φριτς ενημερωνόταν από τον προκάτοχό του για όλα όσα έπρεπε να ξέρει.

- Οι Έλληνες είναι ατίθασοι, σκληροτράχηλοι και πρέπει δίχως έλεος να τους πατήσουμε στο λαιμό, του είπε.

Αθελά του ο Φριτς έφερε στο νου του το σύνθημα του τοίχου, τον νεαρό που έτρεχε, τους στρατιώτες που τον κυνηγούσαν.

- Ξέρω, Φριτς, γνωρίζομαστε από παιδιά. Ξέρω πως είσαι φύση ευαίσθητη και πως από μικρός είχες μεγάλη λόξα με κάθε τι το ελληνικό, όμως εδώ δε χωράνε συναισθηματισμοί. Να θυμάσαι πάντα πως εδώ βρισκόμαστε υπηρετώντας την πατρίδα και τον Χίτλερ.

- Δεν το ξεχνώ, Χανς, του απάντησε χαμογελώντας ο Φριτς. Μα αυτό δε σημαίνει πως την μπότα μας θα τη χρησιμοποιούμε για να πατάμε λαιμούς. Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να υποτάξεις ένα λαό.

- Όχι τους Έλληνες! τον έκοψε απότομα ο Χανς. Οι Έλληνες δεν είναι απλά ένας λαός. Οι Έλληνες, Φριτς, είναι... Έλληνες.

Το χτύπημα της πόρτας διέκοψε τη συζήτησή τους και σε λίγο εμφανίστηκαν μπροστά τους οι δύο στρατιώτες σέρνοντας τον δεκαπεντάχρονο νεαρό.

- Λοιπόν, Φριτς, σου τον παραδίδω, είπε γελώντας ο Χανς. Καλή αρχή και καλή αντάμωση στην πατρίδα.

- Γιατί τον φέρατε; ρώτησε τους δυο στρατιώτες ο Φριτς.

- Έγραφε συνθήματα στους τοίχους εναντίον της Γερμανίας.

- Είναι αλήθεια; ρώτησε στα ελληνικά τον νεαρό που στεκόταν αγέρωχος μπροστά του.

Ξαφνιάστηκε ο νεαρός σαν άκουσε τόσο καθαρά τη γλώσσα του. Τα λερωμένα από την μπογιά χέρια του μόνα τους μαρτυρούσαν την ενοχή του.

- Ναι, είπε κοφτά και περήφανα ο νεαρός.

- Γιατί το έκανες; τον ρώτησε ήρεμα ο Φριτς.

Μήπως σε πλήρωσε κανένας μεγάλος;

Αστραψαν τα μάτια του εφήβου και το χνούδι στ' απάνω χείλος του γέμισε με μιας ιδρώτα.

- Λοιπόν, γιατί το έκανες; Ξαναρώτησε ο Φριτς, σαν είδε την ταραχή του παιδιού.

- Γιατί είμαι Έλληνας! απάντησε σχεδόν αγριεμένος. Γιατί θέλω να ζήσω ελεύθερος. Γιατί θέλω να ξαναδώ τη γαλανόλευκη να κυματίζει περήφανα πάνω στην Ακρόπολη!

- Ο πατέρας σου τι δουλειά κάνει; τον ρώτησε περισσότερο για να τον ηρεμήσει ο Φριτς.

- Ο πατέρας μου σκοτώθηκε στα οχυρά του Ρούπελ πολεμώντας τους γερμανούς εισβολείς, απάντησε με σπητό το κορμί, λες και έκανε προσκλητήριο πεσόντων ο νεαρός.

- Ξέρεις ότι αυτό που έκανες μπορεί να σε οδηγήσει στο εκτελεστικό απόσπασμα; τον ρώτησε κοιτώντας τον ίσια στα μάτια ο Φριτς.

- Το ξέρω! Όλοι όσοι αντιστεκόμαστε στον κατακτητή ξέρουμε πως από στιγμή σε στιγμή μπορεί να πεθάνουμε, απάντησε λίγο θλιμμένα αυτή τη φορά ο νεαρός.

- Και δε φοβάστε;

- Φοβόμαστε... Ποιος δε φοβάται το θάνατο; Μα όταν τον βάζεις πλάι στη λευτεριά, τότε δεν έχεις άλλο δρόμο να διαλέξεις εκτός απ' αυτόν που διάλεγαν όλοι οι πρόγονοί μας: «Ελευθερία ή θάνατος!».

- Αλήθεια, πώς σε λένε; ρώτησε συγκινημένος ο Φριτς.

- Λευτέρη, απάντησε ο νεαρός.

- Λευτέρη, είσαι γενναίο παιδί, είσαι αληθινός Έλληνας, όμως είμαι σίγουρος πως αν μια μέρα νιώσεις, αν καταλάβεις τους στόχους της Γερμανίας...

- Μοναδικός μου στόχος η λευτεριά της Ελλάδας, τον έκοψε ο Λευτέρης.

Να πει ότι δεν καμάρωσε τούτο τον νεαρό ο Φριτς, να πει πως δεν τον συμπάθησε, θα ήταν ψέμα.

- Λύστε τον και αφήστε τον ελεύθερο, διέταξε τους στρατιώτες που τόση ώρα ήταν παρόντες δίχως να καταλαβαίνουν τίποτε από τη στιχομυθία.

- Μα έγραφε συνθήματα, τόλμησε ο ένας να αντειπεί.

- Η Γερμανία δεν τα βάζει με παιδιά και προπαγάνδα δε φυλακίζει παιδιά, είπε τονίζοντας μία μία τις λέξεις ο Φριτς.

Ο Λευτέρης κοίταξε ξαφνιασμένος τον γερμανό αξιωματικό και έχοντάς τα λιγάκι χαμένα ψιθύρισε: «Ευχαριστώ, σας ευχαριστώ πολύ».

Βγήκε από την κομαντατούρ αργά το απόγευμα σκεπτικός ο Φριτς. Ο απέναντι τοίχος ήταν φρεσκοβαμμένος. Χαμογέλασε και ύστερα κοίταξε τις μπότες του. Όχι, δεν τις γυάλισε για να πατά λαιμούς, τις γυάλισε για να περπατά χαρούμενος στους δρόμους της όμορφης Αθήνας, για να πατά αμέριμνος τα χώματα τα ελληνικά.

- Λευτέρη, ψιθύρισε. Πόσοι Λευτέρηδες τάχα να υπάρχουν σ' αυτόν τον τόπο;

Χρειάστηκε λιγότερο από ένας μήνας, για να καταλάβει ο Φριτς ότι υπήρχαν αμέτρητοι Λευτέρηδες που τους έσερναν καθημερινά στην κομαντατούρ για ανάκριση. Και χρειάστηκε λιγότερο από ένας μήνας για να πάρει το χαρτί που του ανακοίνωσε τη μετάθεσή του. Και, παράξενο στ' αλήθεια, δεν λυπήθηκε καθόλου που το χαρτί τον χαρακτήριζε ακατάλληλο για τη θέση που του δόθηκε. Κι έφυγε χαρούμενος ο Φριτς, γιατί τώρα πια ήξερε, ήταν σίγουρος, πως οι Έλληνες π' αγάπησε από παιδί άξιζαν με το παραπάνω το θαυμασμό και την αγάπη του. Κι όταν αργότερα, που έπαψαν οι πόλεμοι και ήρθε η ειρήνη, ο Φριτς επισκέφτηκε την ελεύθερη Ελλάδα, δεν ήρθε μόνος του. Ήρθε με τη γυναίκα του και το πρώτο τους παιδί. Και το πρώτο του παιδί ήταν γιος και τον ονόμασε Λευτέρη!

E.B.

(π. «Απολύτρωση», Οκτώβριος 2009)



ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΧΑΡΑΣ



Την ευλογία για τη νέα σχολική χρονιά την πήραμε απ' τον Μητροπολίτη μας κ. Διονύσιο. Και φέτος δεν απέφυγε τον κόπο να έρθει στο Σχολείο μας και να επιτελέσει με ιεροπρέπεια **τον Αγιασμό**. Αλλά ούτε και το να μας απευθύνει τα πατρικά του λόγια αμέλησε. Μας τόνισε πόσο μεγάλο αγαθό είναι για τον άνθρωπο η μόρφωση και μας θύμισε ότι σε προηγούμενες εποχές την αποκτούσαν κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες. Ακόμη, μας μίλησε για την αξία της πειθαρχίας που πρέπει να έχουμε στον εαυτό μας, προκειμένου να πετύχουμε τους στόχους μας. Και η παρουσία και τα λόγια του Σεβασμιωτάτου μάς κάνουν να τον νιώθουμε κοντά μας.

Τη συνάντησή μας με τη γνωστή συγγραφέα παιδικών βιβλίων κ. Γαλάτεια Γρηγοριάδου – Σουρέλη την περιμέναμε όπως ήταν: συναρπαστική. Όπως όταν ανοίγεις ένα καλό βιβλίο μετά τις πρώτες γραμμές ο συγγραφέας σε έχει πάρει μαζί του και σου δείχνει τα πράγματα όπως αυτός θέλει να τα δεις. Και στο ταξίδι αυτό ζεις μια περιπέτεια, καθώς άλλοτε σου διηγείται, άλλοτε σε προβληματίζει, άλλοτε σε ξαφνιάζει. Πάντα όμως, με όλα αυτά, σε διδάσκει.

Έτσι έγινε και στην ώρα που έμεινε κοντά μας η κ. Σουρέλη. Μας άνοιξε το βιβλίο Φύση και το βιβλίο Παράδοση και μέσα απ' αυτά μας έκανε να δούμε τον κόσμο και τα προβλήματα του σήμερα, υψώνοντας τη φωνή της με αγωνία για τους κινδύνους που στήνουν πολλοί σ' εμάς τους νέους. Νιώσαμε να μας συμβουλεύει όπως τα παιδιά της η σοφή, αγαπημένη «παραμυθού». Γιατί «μια παραμυθού», όπως είπε, «δεν λέει ποτέ ψέματα». Και – πράγματι – μας είπε ζωντανές αλήθειες. Τα αυτόγραφο της στα βιβλία μας έχει μείνει να μας τη θυμίζει – και δεν πήγε χαμένος ο κόπος της! Την ευχαριστούμε θερμά και τη διαβάζουμε.

Και, φαίνεται, δεν την αγαπούν μόνο οι μικροί αλλά και οι μεγάλοι. Γιατί μεγάλη τιμή θεωρούμε το ότι ήρθε στο Σχολείο μας για να την ακούσει και ο σεβαστός Γέροντας της πόλης μας π. **Νεκτάριος Μαρμαρινός**, πρ. Πρωτοσύγκελος της Μητροπόλεως Κορίνθου, που μετέφερε ανάμεσά μας μια αύρα θείας χάρης...



Η νέα σχολική χρονιά ξεκίνησε. Με πολλές αλλαγές. Πρώτα πρώτα δεν είναι πια μαζί μας **οι απόφοιτοι** (η Περσινή Γ' Λυκείου). Ήταν μέρος αυτού που λέμε και νιώθουμε «σχολική μας κοινότητα». Τουλάχιστον μας άφησαν κάποια αποχαιρετιστήρια γραπτά τους και παρηγοριόμαστε.

Αυτό που μας ικανοποίησε είναι βέβαια ότι **όλοι πέρασαν σε Πανεπιστήμια και ΤΕΙ της επιλογής τους**. Κι Αέτσι, άνοιξαν τα φτερά τους να πραγματώσουν τα όνειρά τους. Τους ευχόμαστε Καλή Σταδιοδρομία – και να μη μας ξεχάσετε εντελώς. Στείλτε μας κάποιο μήνυμά σας...



Ύστερα είναι **οι νέοι μαθητές**. Κι ένας τρίτος μπορεί να τους αναγνωρίσει, καθώς στην αρχή δείχνουν «έξω απ' τα νερά τους», όπως είναι φυσικό. Ζουν μια περίοδο προσαρμογής, φαίνονται όμως ήδη ευχαριστημένοι απ' το περιβάλλον και τη λειτουργία του νέου τους Σχολείου, που σίγουρα σου δίνει ασφάλεια που δεν βρίσκεις εύκολα αλλού. Ενθουσιάστηκαν με τη στολή και το μαθητικό μας περιοδικό και μας δηλώνουν πως συμπάθησαν και τους καθηγητές. Καλώς ήρθατε, λοιπόν, παιδιά και Καλή Πρόοδο!

και δημιουργίας



Απίστευτο κι όμως αληθινό! Αρκετοί από μας αδημονούσαν να ξαναρχίσει το Σχολείο! Οι γονείς μας σίγουρα – αλλά και μεις: Πεθυμήσαμε τους συμμαθητές μας, τους καθηγητές μας, τις δραστηριότητες που οργανώνει το Σχολείο μας. Και σε κάποιους έγινε η χάρη. Άρχισαν να πηγαionoέρχονται σχολείο από την **1η Σεπτεμβρίου**: η Γ' και η Β' Λυκείου είχαν την τιμητική τους. **Άρχισαν τα Φροντιστήρια** από τότε και, απ' ό,τι μαθαίνουμε, το έχουν πάρει στα ζεστά...

Τα αποτελέσματα από την περσινή λειτουργία των **ενδοσχολικών φροντιστηρίων των Η/Υ, των Γαλλικών και των Αγγλικών** ήταν πολύ ικανοποιητικά. Μιλάμε για αληθινή επιτυχία! Πέρασαν στις εξετάσεις τους σχεδόν όλα τα παιδιά που τα παρακολούθησαν. Όταν έρχεται η ώρα της επιβράβευσης δικαιολογούμε τους καθηγητές και τους γονείς μας για όλα όσα μας ψέλνουν πάλι και πάλι!



Η πρώτη μας φετινή **εκδρομή** έγινε **στο Αττικό Ζωολογικό Πάρκο**. Το πάρκο ήταν τεράστιο! Είδαμε κάθε λογής ζώα, αρκετά απ' αυτά σπάνια: λύκους, λιοντάρια, τίγρεις, καμηλοπαρδάλεις, εξωτικά πουλιά, φίδια, κροκοδείλους... Μερικά δεν ξέραμε ότι υπήρχαν καν! Πιο συμπαθητικά απ' όλα, όμως, ήταν τέσσερα αξιολάτρευτα δελφίνια και δυο θαλάσσια λιοντάρια! Αυτά έδωσαν μια υπέροχη παράσταση, κάνοντας χίλια δυο ακροβατικά!

Πολύ μας εντυπωσίασε η πειθαρχία και η υπακοή τους στους εκπαιδευτές τους. Εκτός από τη σπάνια ψυχαγωγία που μας χάρισαν, χάρη σ' αυτά μάθαμε και κάποια πράγματα σημαντικά για το θαλάσσιο κόσμο. Γενικά, η επαφή μας με το θαυμαστό ζωικό βασίλειο ανανέωσε μέσα μας το χρέος που έχουμε να το σεβόμαστε, να το φροντίζουμε κι όχι να το καταστρέφουμε!



Με αφορμή την **επέτειο της Μικρασιατικής Καταστροφής** παρακολουθήσαμε στο Σχολείο μας μια σχετική παρουσίαση. Μέσα από την προβολή προσωπικού φωτογραφικού υλικού η Φιλολογός μας κ. Επ. Μιχαηλίδου μάς έκανε μια συγκινητική περιήγηση κυρίως στη γη της Καππαδοκίας. Θαυμάσαμε τις μοναδικές σπηλιές των ασκητών στους βράχους και τα λαξευτά εκκλησάκια τους, απτά δείγματα του φλογερού χριστιανισμού που άνθισε εκεί από πολύ νωρίς. Αγιασμένα χώματα στην καρδιά της σημερινής Τουρκίας!

Οι Παρατηρητές (Μ. Δρίτσα & Ειρ. Ραυτοπούλου, Β' Λυκ.) και Σία

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ '40 & ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

καταγράφει τη μεγαλοψυχία της γενιάς του



Η Σοφία το 1940 ήταν μόλις δεκατριών ετών. Καταρτισμένη από τη θεία της, συνήθιζε να γράφει τις σκέψεις της στο χαρτί σχεδόν καθημερινά. Έζησε στο θρίαμβο του στρατού μας κατά την ηρωική προέλασή του εναντίον των Ιταλών στην Αλβανία. Στα μαύρα χρόνια της Κατοχής (1941-44) πείνασε, αρρώστησε και κινδύνεψε. Με τη συντριβή των Ναζιστών και την απελευθέρωση της χώρας μας (1944) έζησε και χάρηκε τη λευτεριά. Με αυθόρμητο τρόπο αποτυπώνει τις εντυπώσεις της στο παιδικό της Ημερολόγιο. Αξίζει να μελετηθούν μερικά αποσπάσματα από τα παιδιά της εποχής μας.

28 Οκτωβρίου: Πρώτη φορά στη ζωή μου ξύπνησα τόσο τρομαγμένη. Ένας δυνατός, συνεχής θόρυβος μάς τρυπούσε τ' αυτιά. Ο μπαμπάς πετάχτηκε έξω. Όταν γύρισε μας είπε: «Η Ιταλία μάς κήρυξε πόλεμο». Η μαμά έκανε το σταυρό της. Το ξέρω πως ο πόλεμος είναι κάτι κακό.

30 Οκτωβρίου: Σήμερα έφυγε κι ο μπαμπάς μου. Πάει στο μέτωπο, μου είπε. Άρχισα να κλαίω. Μας αγκάλιασε και μας φίλησε κι απ' την πόρτα μάς έστειλε ένα χαμόγελο. Η μαμά με παρηγορούσε, αλλά την είδα κι εκείνη δακρυσμένη.

5 Νοεμβρίου: Η γειτονιά μας έχει αδειάσει από νέους άντρες. Μαζευόμαστε στα φιλικά μας σπίτια γυναίκες και παιδιά και πλέκουμε και ράβουμε για τους στρατιώτες. Έχω αρχίσει να μαθαίνω κι εγώ.

13 Νοεμβρίου: Μεγάλη χαρά σήμερα! Ήρθε γράμμα απ' τον μπαμπά! Τα χέρια της μαμάς έτρεμαν όταν το άνοιγαν. Ο χειμώνας στα βουνά της Πίνδου είναι πολύ βαρύς, γράφει ο μπαμπάς. Πολλές φορές κοιμούνται πάνω στο χιόνι, αλλά δεν σταματούν την προέλαση. Ο Θεός θα βοηθήσει, γιατί ο αγώνας της πατρίδας μας είναι δίκαιος. Τον σκεφτόμαστε κάθε στιγμή. Καλέ μου μπαμπά! Να ξερεις πόσο μου λείπεις!

22 Νοεμβρίου: Οι καμπάνες χτυπούν χαρμόсуна! Απ' το μέτωπο μάς έρχονται ολοένα ειδήσεις νίκης! Σήμερα ο στρατός μας κυριέψαε την Κορυτσά και σπρώχνει τους Ιταλούς βαθιά μέσα στη Β. Ήπειρο.

17 Δεκεμβρίου: Εμείς συνεχίζουμε το πλέξιμο και την ετοιμασία των δεμάτων ασταμάτητα. Κάθε απόγευμα πηγαίνω με τη μαμά στην εκκλησία. Γίνεται παρακλήση στην Παναγία για το στρατό μας.

Χριστούγεννα 1940: Κι ο πατερούλης δεν ήρθε ακόμα. Στα γράμματά του γράφει πως εκεί πάνω κρυνουν πολύ. Εγώ σήμερα, Χριστούγεννα, αντί να χαίρομαι με τη Γέννηση του Θείου Βρέφους, έχω σκάσει στο κλάμα. Σκέφτομαι τον μπαμπά μου. Η μαμά ψάχνει τρόπους να με παρηγορεί...

Πρωτοχρονιά 1941: Τι θα μας φέρει ο καινούριος χρόνος; Θα τελειώσει ο πόλεμος; Θα γυρίσει ο μπαμπάς μου νικητής; Ο κόσμος όλος ελπίζει και παρηγοριέται με τις νίκες του στρατού. Μαθαίνουμε ότι και άλλες πόλεις της Β. Ηπείρου ξανάγιναν δικές μας.

10 Μάρτιος 1941: Έχουμε πάψει να φοβόμαστε τις σειρήνες. Οι νέοι μας γείτονες όμως, που ήρθαν απ' τη Θεσσαλονίκη για να γλιτώσουν τους βομβαρδισμούς, μόλις τις ακούνε, έρχονται αλαφιασμένοι να κρυ-

φτούν στο καταφύγιό μας. Ποιος ξέρει τι θα έχουν δει!

Απρίλιος 1941: ...Δεν έφταναν οι Ιταλοί. Τώρα μας χτυπάνε και οι Γερμανοί. Μα τι τους κάναμε, λοιπόν;

Απρίλιος 1941: Χαίρομαι. Χαίρομαι πολύ. Ο μπαμπάς θα γυρίσει γρήγορα, είπε η μαμά. Δεν ρώτησα αν θα γυρίσει νικητής. Μου φτάνει να γυρίσει ζωντανός.

Απρίλιος 1941: Οι άνθρωποι πηγαυνοέρχονται στους δρόμους φορτωμένοι. Όλοι τους κρατάνε από κάτι. Ανοίξαν τις στρατιωτικές αποθήκες στον κόσμο κι ο καθένας παίρνει ό,τι μπορεί. Δεν μας χρειάζονται άλλο οι στρατιωτικές αποθήκες. Ο στρατός γυρίζει... Έρχεται ο μπαμπάς, αλλά, αλλοίμονό μας! Έρχονται και οι Γερμανοί...

Μάιος 1941: Έχουμε «κατοχή». Άλλο πράγμα κι αυτό. Θα είναι τόσο κακό όσο κι ο πόλεμος;

Μάιος 1941: Με χτυποκάρδι ακούμε απ' το ραδιόφωνο τα γεγονότα. Σηκώνόμαστε και πέφτουμε τρομαγμένοι. Πόσο θα κρατήσει η κατοχή;

Αύγουστος 1941: Ο κήπος μας ήταν γεμάτος τριαντάφυλλα. Έγινε γεμίσε τσουνκίδες... Αλλά τώρα δεν τις έχει ούτε κι αυτές. Τις φάγαμε. Σήμερα το χαρτί ήταν πολύ κολλημένο στην μπομποτά. Πήγα να το ξεκολλήσω κι έφευγε η μισή. Έφαγα και το χαρτί.

1942: Χτες συμμαχικά αεροπλάνα βομβάρδισαν τον Πειραιά. Ο ξάδελφός μου ο Τάκης πήγε σήμερα να δει. Τα μάτια του είχαν τέτοιο φόβο, που δεν τον ρώτησα τι είδε. Έμαθα όμως πως μια τάξη κορίτσια με τη δασκάλα τους είχαν κρυφτεί στο καταφύγιο του σχολείου τους. Έσπασαν οι σωλήνες του νερού και δεν πρόλαβαν. Πνίγηκαν όλα. Μπορούσα να μουν ένα απ' αυτά...

1943: Η πείνα εξακολουθεί να μας βασανίζει. Ανθρώπινοι σκελετοί ψάχνουν στα σκουπίδια, άλλοι πέφτουν κάτω ξέπνοοι και

τα κάρρα του δήμου τους μαζεύουν και τους πάνε σε ομαδικούς τάφους. Στους δρόμους γίνονται μπλόκα από τους Γερμανούς. Όσοι βγαίνουν από τα σπίτια τους δεν ξέρουν αν θα ξαναγυρίσουν. Ακούμε συνεχώς για εκτελέσεις.

1943: Σήμερα, από ένα κρυφό ραδιόφωνο, ακούσαμε για πρώτη φορά πως το μέτωπο των Γερμανών στη Ρωσία και στην Αφρική έχει αδυνατίσει. Ίσως η λευτεριά ν' αχνοχαράζει...

1943: Τα παιδιά, παρά τη σωματική τους εξάντληση, δείχνουν με διάφορους τρόπους την αντίδρασή τους προς τον στρατό κατοχής. Καταστρέφουν τις πινακίδες – δείχτες που έχουν βάλει οι Γερμανοί στην Αθήνα. Μάλιστα πολλά απ' αυτά, αφηφώντας τον κατακτητή, τιμούν και την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου. Φέτος, μερικά γενναία κορίτσια

τόλμησαν, σύροντας καροτσάκια με αναπήρους πολέμου, να φτάσουν μέχρι τον Άγνωστο Στρατιώτη και να καταθέσουν στεφάνι. Διαλύθηκαν όμως γρήγορα και κακοποιήθηκαν από τους Γερμανούς, ενώ έψαλλαν σε στάση προσοχής τον Εθνικό μας Ύμνο...

18 Οκτωβρίου 1944: Η μέρα της Απελευθερώσεως ήρθε. Χαρούμενη. Μεγάλη. Τέτοια την φανταζόμουν πάντοτε τη μέρα της Νίκης! Άργησε να 'ρθεί, μα να που ήρθε! Οι δρόμοι έχουν γεμίσει από ανθρώπους που φωνάζουν, αγκαλιάζονται, γελάνε και κλαίνε από χαρά. Τέρμα οι δοκιμασίες που περάσαμε. Ποιος θα το πίστευε πως κρύβαμε μέσα μας τόση αντοχή; Μένω βουβή κι εκστατική μπροστά στη δύναμη της φυλής μας, μπροστά σ' αυτή τη μέρα, που με την βοήθεια του Θεού και της Παναγίας ελευθερωθήκαμε...

(Παράβαλε παρόμοια περιγραφή στο περ. «Ο Κόσμος της Ελληνίδος», Οκτ. 1955)



ΙΕΡΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ευαγγελικές Περικοπές

Κυριακή 3 Οκτωβρίου, Β' Λουκά (Ευαγγέλιο: Λουκ. στ', 31-36)

«Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες»

Ο Χριστός, ως θεῖος Διδάσκαλος, δίδαξε την ευσπλαχνία που είναι πέρα απ' τα σύνορα του δικαίου. Επιπλέον, σε απόλυτο βαθμό εφάρμοσε την αγάπη διά της σταυρικής Του θυσίας.

Μόνο με την εφαρμογή της ευσπλαχνικής αγάπης μπορεί να συσταθεί και να λειτουργήσει μια κοινωνία χωρίς σύνορα, χωρίς όπλα και πολέμους, χωρίς πολυνομία. Μόνο με το νόμο της σταυρωμένης αγάπης. Με το Χριστό που σφράγισε τα λόγια Του με τη θυσία της ζωής Του. Τις τελευταίες στιγμές πάνω στο σταυρό επισφράγιζε τη διδαχή Του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποιοῦσιν»

Κυριακή 10 Οκτωβρίου, Γ' Λουκά (Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ', 11-17)

«Νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι»

Ο Χριστός, ο Θεός μας, είναι ο μόνος που έχει αθανασία. Κάθε άνθρωπος είναι θνητός, δηλαδή κάποτε θα πεθάνει. Ο Χριστός κατά τη μέλλουσα Κρίση θ' αναστήσει όλο το ανθρωπινό γένος. Αυτός μόνο μπορεί και πριν τη μεγάλη Κρίση να επαναφέρει τον άνθρωπο εκ του θανάτου στη ζωή.

Τα δάκρυα της χήρας της Ναϊν κίνησαν την ευσπλαχνία του Θεανθρώπου ώστε να επαναφέρει το μονάκριβο παιδί της στη ζωή. Όποιος πιστεύει στο Χριστό ακράδαντα, δεν θα έχει καμιά αμφιβολία πως Αυτός μπορεί ν' αναστήσει και σήμερα, φυσικά και πνευματικά, τον άνθρωπο και μάλιστα το νέο άνθρωπο. Έχουμε ανάγκη από την θερμή αυτή πίστη, γιατί ο θάνατος είναι πάντοτε πλησίον μας.

Κυριακή 17 Οκτωβρίου, Δ' Λουκά (Ευαγγέλιο: Λουκ. η', 5-15)

«Αἱ ἄκανθαὶ ἀπέπνιξαν αὐτό»

Πολύ διδακτική η παραβολή του Σπορέως. Η ποσότητα του σπόρου που έπεσε στ' αγκάθια συμβολίζει τους ανθρώπους που αρχίζουν πρόθυμα μεν να βαδίζουν στο χριστιανικό δρόμο, αλλά, επειδή συναναστρέφονται μ' εκείνους που κυνηγούν τις κάθε μορφής αμαρτωλές απολαύσεις, παρασύρονται στην αμαρτωλή ζωή.

Οι νέοι αγκιστρώνονται, συνήθως, στις κοσμικές απολαύσεις και γι' αυτό χάνουν τον πνευματικό τους προσανατολισμό. Αν θέλει ο χριστιανός νέος να έχει την ευλογία του Χριστού, πρέπει να κόβει οριστικά τις σχέσεις του με το κοσμικό περιβάλλον.

Κυριακή 24 Οκτωβρίου, Στ' Λουκά (Ευαγγέλιο: Λουκ. η', 27-39)

«Ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσω»

Ο δαιμονισμένος της περιοχής των Γαδαρηνών, που ο Χριστός τον θεράπευσε, ήθελε να μείνει κοντά Του. Ο Χριστός όμως ως καρδιογνώστης, διέβλεπε πως ήταν προτιμότερο για την περίπτωσή του να επιστρέψει στο σπίτι του, ώστε να ωφεληθούν και οι δικοί του και οι γύρω του από τη μεγάλη ευεργεσία που έλαβε.

Ο κυριευμένος άλλοτε από τους δαίμονες συμμορφώθηκε με την υπόδειξη του Χριστού και ακόμη άρχισε στη γενέτειρά του να κηρύσσει με παρηρησία την ανέλπιστη θεραπεία που δέχτηκε από τον Χριστό.

Ο άνθρωπος, συνειδητοποιώντας τις θεϊκές ευεργεσίες, έχει χρέος να δοξάζει ολοκάρδια τον Χριστό και να Τον ομολογεί στους συνανθρώπους του ως τον πιο μεγάλο ευεργέτη μας.

The four candles • αγγλικά

The four candles were melting slowly... The room was so quiet that their conversation could be heard.

The first candle said:

- I am PEACE, but people don't succeed to preserve me. I believe that there is nothing left for me, but to keep lighting out!

...And so the candle let itself go out completely.

The second candle said:

- I am FAITH. Unfortunately, I am in no use at any place. People don't want to know about me, so there is no point in staying lit.

...As soon as it finished, a light breeze blew it out...

The third candle said sadly:

- I am LOVE. I don't have the strength to stay lit. People don't pay any attention to me and they don't realize how important I am. They still hate those who love them more...

...And without waiting, the candle let itself go out.

Suddenly... a baby came into the room and saw the three candles lit out. Afraid of the half dark, said:

- What are you doing? You must stay lit! I am afraid of the dark!

And burst into tears...

Then the fourth candle said with compassion:

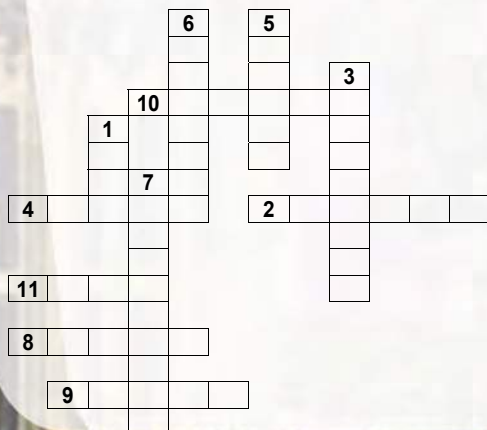
- Don't be scared, my dear, don't cry. As long as I am lit, we can still light the other three candles... I am HOPE.

The baby took the HOPE candle with bright, full of tears eyes and lit all the others...

May hope never die in our hearts and may every one of us remember (as this baby) to light again FAITH, PEACE and LOVE along with HOPE...



Μαρία Αντζουλήτου, Β' Γυμνασίου



1. There were two global ... in the history (singular).
2. Greeks always ... for their nation.
3. Their main job is to protect their country.
4. All the soldiers together form an
5. It is poured at wars.
6. Freedom
7. Our soldiers were fighting there.
8. Ours is blue and white.
9. We didn't want it to happen during the 2nd World War.
10. A kind of shoes
11. An object useful for wars

**Μαρία Αντζουλήτου &
Μαργαρίτα Μαρκαντώνη, Β' Γυμν.
Επιμέλεια: Βασ. Μπάδα, Εκπ/κός**

Le 28 Octobre en Grèce

Les Grecs, le 28 Octobre nous fêtons l' anniversaire du mot "NON" que nous avons dit aux Italiens quand ils voulaient envahir les frontières de notre pays. L'Italie était un grand pays avec beaucoup de soldats et d'armes mais la Grèce avait des soldats très courageux et nous les avons vaincus. Mais, plus tard, les Allemands – la plus grande armée du monde – ont envahi notre pays et après une résistance très courageuse, les Grecs ont contribué à la défaite de l'Allemagne. C'est pourquoi nous sommes fiers de nos ancêtres. Pour célébrer cette grande fête nationale nous faisons des défilés, nous organisons des fêtes aux écoles et nous décorons nos maisons avec les drapeaux nationaux.

Des hommes et des femmes ont contribué à la guerre.

Rien n'était obstacle devant le courage des grecs.

A lors, c'est la guerre !», a dit le gouvernement de Metaxas.

Pour fêter le 28 Octobre, on fait des défilés.

Enfin, nous avons gagné les Italiens.

Après les Italiens nous avons confronté les Allemands.

Une grande victoire pour notre pays, c'est
le jour du 28 Octobre 1940 !



Μαρία & Μαργαρίτα Μαρκαντώνη,
Γ' & Β' Γυμνασίου
Επιμέλεια: Παν. Κοντονάσιου, Εκπ/κός

Πιρροϊκή

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΕΘΕΛΟΝΤΡΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ ΤΟΥ '40

Στο μεγάλο αγώνα του έθνους μας το 1940 μοναδικό ρόλο έπαιξαν και οι γυναίκες της πατρίδας μας. Με την ακλόνητη πίστη τους στα ιδανικά της φυλής μας, πρόσφεραν όλες τους τις δυνάμεις, απ' όποια θέση μπορούσαν. Η προσφορά τους αυτή αποδείχτηκε καταλυτική για την έκβαση του αγώνα.

Η Ελληνίδα του '40 αγωνίστηκε ηρωικά δίπλα στους άντρες πολεμιστές, στην πρώτη γραμμή του πολέμου. Οι Ηπειρώτισσες και οι γυναίκες της Δυτικής Μακεδονίας μετέφεραν πολεμοφόδια και τρόφιμα στους στρατιώτες στα δύσβατα μονοπάτια των κακοτράχαλων βουνών, εκεί όπου τα ζώα αδυνατούσαν να προχωρήσουν, κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες. Καθάριζαν δρόμους για να περάσουν οι εφοδιοπομπές. Μετέφεραν τραυματίες από το πεδίο της μάχης στα πρόχειρα ιατρεία.

Αλλά και στα μετόπισθεν οι γυναίκες είχαν επιστρατευτεί, πλέκοντας ασταμάτητα μάλλινα ρούχα και αναλαμβάνοντας έτσι την προφύλαξη των στρατιωτών από τα κρυοπαγήματα. Το πιο σημαντικό είναι όμως ότι πολλές έσπευσαν να γραφτούν εθελόντριες στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό και έγιναν νοσοκόμες. Έτσι, ήδη με την κήρυξη του πολέμου, επανδρώθηκαν πολύ γρή-

Η ΛΑΦΙΝΑ



Όλα τα λάφια βόσκουνε κι όλα δροσολογιούνται
και μια λαφίνα ταπεινή δεν πάει κοντά με τ' άλλα.
μόνο στ' απόσκια περπατεί, τ' απόξερβ' αγναντεύει
κι όπου εύρει γάργαρο νερό, θολώνει και το πίνει.

Κι ο ήλιος την ερώτησε κι ο ήλιος τη ρωτάει:
-Γιατί, λαφίνα ταπεινή, δεν πας κοντά με τ' άλλα,
μόνο στ' απόσκια περπατείς, τ' απόξερβ' αγναντεύεις
κι όπου εύρεις γάργαρο νερό, θολώνει και το πίνεις;

-Ήλιε μου, σαν με ρώτησες, θα σου το μολογήσω.
Δώδεκα χρόνους έκαμα μόνη, χωρίς ελάφι
κι από τους δώδεκα κι εμπρός εγέννησα ελαφάκι.
Κι εκεί που βγήκε ο βασιλιάς να λαφοκυνηγήσει,

Το 'βρε που βόσκαε μοναχό, ρίχνει και το σκοτώνει.
Ο ήλιος τότε' εδάκρυσε κι έσβησε το φεγγάρι
κι οι λαγκαδιές κι οι ρεματιές βαριά αναστενάζαν.
Κλάψε με, μάνα, κλάψε με, με ήλιο, με φεγγάρι.

Δημοτικό



γορα τα στρατιωτικά νοσοκομεία και εκεί έβρισκαν περίθαλψη οι τραυματίες του μετώπου.

Οι αδελφές νοσοκόμες, με αφοσίωση και ηρωισμό, με παραδειγματική χριστιανική θυσία, περιποιούνταν τα τραύματα και τις πληγές των πληγωμένων, ξαγρυπνώντας δίπλα τους. Αλλά οι υπηρεσίες τους δεν σταματούσαν μόνο εκεί. Οι πληγωμένοι και ταλαιπωρημένοι πολεμιστές μας έπαιρναν απ' αυτές κουράγιο και πολύτιμη ηθική συμπαράσταση. Έβρισκαν δίπλα τους μητέρες και αδελφές, που τους στήριζαν στις δύσκολες στιγμές του πόνου και τους συντρόφευαν ακόμα και την ώρα του θανάτου.

Κάποιες δεν παρείχαν τις υπηρεσίες τους μόνο στα τοπικά νοσοκομεία. Ακολούθησαν με αυταπάρνηση τις μετακινήσεις των νοσοκομείων και την πορεία του στρατού μας στις διάφορες αποστολές του, μέχρι το τέλος του πολέμου.

Οι εθελόντριες αδελφές, στην προσφορά των υπηρεσιών τους, δεν κλονίστηκαν από τους αδιάκοπους συναγερμούς και τους φοβερούς βομβαρδισμούς των νοσοκομείων ή των πλοίων που μετέφεραν τραυματίες. Συνέχιζαν να παραμένουν στις θέσεις τους και πολλές βρήκαν το θάνατο την ώρα του καθήκοντος.

Είναι αξιοθαύμαστος ο τρόπος που ανταποκρίθηκε η γυναίκα του '40 στο κάλεσμα της πατρίδας! Ιδίως στη σημερινή εποχή του έντονου ατομικισμού αποτελεί φωτεινό παράδειγμα ανιδιοτελούς προσφοράς. Η νέα γενιά ας στεκόμαστε με σεβασμό στη μνήμη τους και ας παραδειγματιζόμαστε από τα γνήσια αυτά πρότυπα ελληνίδας γυναίκας.

Θ.Π.

Ύμνος στην Πατρίδα

Έξι κοπέλες όμορφες εστήνανε χορούς
στον τόπο όπου γεννήθηκαν, σε χρόνους χαλεπούς.
Τη μια λεν Πίστη· περπατεί ξοπίσω η Θυσία.
Η πρώτη ακλόνητη, κοιτά με θάρρος στα υψηλά
κι η δεύτερη στο στήθος της παράσημα έχει από αίμα και φωτιά.
Η Αρετή, στα ολόλευκα, κοιτά στα χαμηλά.
Συνεσταλμένα κι αν μιλά, αστραφτερή έχει θωριά.
Η Ελευθερία τραγουδά και γαλανόλευκα φορά
κι η Ιστορία με ελιά τη στέφει και την προσκυνά.
Η τελευταία στο χορό είναι η Δόξα, η κυρά.
Κορώνα ολόχρυση κρατεί απ' τη μια·
στ' άλλο άνθη ευωδιαστά,
που τα σκορπίζει όπου περνά, σ' εδάφη ελληνικά.
Εκεί όπου χορεύουνε οι ένδοξες μορφές,
Θεέ μου, ας ζούνε πάντοτε ηρώων γενεές!



Θεοδώρα Πούλη, Α' Λυκείου



για σας τους εφήβους

ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

ΣΤΙΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΟΥ FACEBOOK το περιοδικό μας είχε αναφερθεί στο κύριο άρθρο του Ιουλίου-Αυγούστου '10 (τ. 35). Η εφημ. «Το Βήμα» σε άρθρο της στο φύλλο της 22-8-'10 επικεντρώνεται στους κινδύνους που διατρέχει κάθε χρήστης του Facebook μόνο και μόνο από τη δημοσιοποίηση των προσωπικών του στοιχείων και την επεξεργασία τους από κάθε ...ενδιαφερόμενο. Παρουσιάζει 11 χαρακτηριστικές, όπως τις λέει, περιπτώσεις χρηστών που βρέθηκαν στη φυλακή, καθώς η αστυνομία ανακάλυψε τα ίχνη τους μέσα από την ιστοσελίδα. Τα άτομα των περιπτώσεων αυτών είχαν βέβαια προβεί σε παράνομες πράξεις. Ωστόσο, αυτό δεν υποβαθμίζει το γεγονός της διαπίστωσης ότι και μόνο η χρήση -ιδίως η επιπόλαιη- μπορεί σε κάποια δεδομένη στιγμή να μας κάνει ευάλωτους σε διάφορους επιτηδείς. Από τις περιπτώσεις αυτές επιλέγουμε εδώ μόνο τις τρεις:



«Ο φυγόδικος Μάξι Σόπο που καταζητούνταν για τραπεζική απάτη κατέφυγε στο Μεξικό προκειμένου να αποφύγει τη σύλληψη. Εκεί άρχισε να ανεβάζει φωτογραφίες στο Facebook όπου ανέφε-

ρε ότι ζούσε στον Παράδεισο. Με τη βοήθεια των διαχειριστών της ιστοσελίδας, οι διωκτικές αρχές εντόπισαν και συνέλαβαν τον Σόπο, που αντιμετώπιζε πλέον το ενδεχόμενο κάθειρξης μέχρι και 30 χρό-νια.»

«Με τη βοήθεια του Facebook η αστυνομία στις Φιλιππίνες συνέλαβε τον Μαρκ Ντιζόν με την κατηγορία της δολοφονίας εννέα ανθρώπων κατά τη διάρκεια τριών ένοπλων ληστειών. Αυτόπτες μάρτυρες αναγνώρισαν στις φωτογραφίες που είχε ανεβάσει ο Ντιζόν στην ιστοσελίδα του τον δράστη των ληστειών.»



«Η Ντενίζ Νιου από το Άρκανσο των ΗΠΑ συνελήφθη, επειδή μπήκε παράνομα στην ιστοσελίδα του γιου της στο Facebook και έστει-

νε υβριστικά μηνύματα, υποκρινόμενη ότι ήταν

εκείνος, για να τον απομακρύνει από τους φίλους του.»

ΣΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ ΕΘΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΣΤΑ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑ-ΚΑ ΤΥΧΕΡΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ εφιστά

τώρα την προσοχή μας η Μονάδα Εφηβικής Υγείας (ΜΕΥ) του Παν/μίου Αθηνών. Τα τυχερά παιχνίδια του Ίντερνετ αποδεικνύονται άλλος ένας επικίνδυνος εχθρός με τον οποίο θα πρέπει να παλέψουν παιδιά και έφηβοι! Η εκτεταμένη χρήση του Διαδικτύου από τους ανηλίκους αποκλείει το ενδεχόμενο να μην έρθουν αργά ή γρήγορα αντιμέτωποι και με τον διαδικτυακό τζόγο. Σύμφωνα με έρευνα της ΜΕΥ, το ποσοστό των παιδιών στη χώρα μας που παίζουν τυχερά παιχνίδια είναι ανησυχητικό (15,1%), ενώ το αντίστοιχο ποσοστό στην Κύπρο είναι απαράδεκτα υψηλό (34,9%)! Πάντως, το Ελληνικό Κέντρο Ασφαλούς Διαδικτύου τονίζει ότι οι Η/Υ που χρησιμοποιούνται από ανηλίκους πρέπει να έχουν εγκατεστημένα συστήματα φιλτραρίσματος, τα οποία να εμποδίζουν την πρόσβαση σε τέτοιες ιστοσελίδες (εφημ. «Απογευματινή», 3-9-'10), που εύκολα οδηγούν στην εξάρτηση.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΤΟ ΜΑΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ

ότι δεν είναι καθόλου μια ακίνδυνη συσκευή – και δεν μιλούμε πλέον για ακτινοβολίες και ισχυρά ηλεκτρομαγνητικά πεδία. Μιλάμε κι εδώ για τον κίνδυνο της «σχέσης» που αναπτύσσουμε και που μπορεί να εξελιχθεί σε εξάρτηση. Ιδίως όταν πρόκειται για όλο και πιο «έξυπνες» συσκευές. Το θέμα μελέτησε η Καθηγήτρια Ανθρωπολογίας στο Παν/μιο του Στάνφορντ Τάνια Λούρμαν. Ως δείγμα της έρευνας πήρε 175 φοιτητές ηλικίας 18-22 ετών. Τα ευρήματα στα οποία κατέληξε είναι πολύ αποκαλυπτικά. Οι νέοι:

- Τρέμουν σε ποσοστό 41% στην ιδέα ότι μπορεί κάποια στιγμή να χάσουν το κινητό τους. Την απώλειά του τη χαρακτηρίζουν «τραγωδία».

- Σε ποσοστό 75% παραδέχτηκαν ότι τα βράδια αποκοιμούνται με τη συσκευή δίπλα τους.

- Δήλωσαν ότι βγαίνοντας από το σπίτι είναι πιο πιθανό να ξεχάσουν το πορτοφόλι τους αλλά όχι



το κινητό (ποσοστό 69%).

- Στενοχωριούνται και νιώθουν ανεπαρκείς, γιατί δεν χρησιμοποιούν όλες τις δυνατότητες που τους παρέχει η συσκευή.

- Πολύ μεγάλο ποσοστό, δηλ. ο ένας στους τέσσερις χαρακτηρίζει τον εαυτό του ήδη εθισμένο ή κοντά στον εθισμό.

- Μόνο το ελάχιστο ποσοστό του 6% δηλώνει ότι δεν αισθάνεται οποιαδήποτε δέσμευση απέναντι στο κινητό του, αλλά το βλέπει ως απλή συσκευή προς εξυπηρέτηση, που κάποια στιγμή θα αντικατασταθεί, δηλ. όπως είναι στην πραγματικότητα!

Απογοητευτικό και εξαιρετικά ανησυχητικό είναι το γενικό συμπέρασμα της έρευνας ότι πάρα πολλοί νέοι θεωρούν το κινητό τους συμπλήρωμα του μυαλού τους και προέκταση του εαυτού τους! (εφημ. «Το Βήμα», 29-8-'10) Έχουν δηλαδή, οδηγηθεί σε μια απαράδεκτη υποτίμηση της αξίας τους ως ανθρώπινα πρόσωπα! Πολύ επικίνδυνη αυτή η ανατροπή της λογικής. Είναι αναγκαίο καθένας μας να βάλει όρια στην ενασχόλησή του με την τεχνολογία.



130 ΧΡΟΝΩΝ! ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΗΛΙΚΙΑΣ στον Πλανήτη μας έχει σπάσει ο κάτοικος του Καζαχστάν Σόχαν Ντόσοβα, που γεννήθηκε το 1879 (εφημ. «Η Φωνή της Κορινθίας», 16-9-'10)! Πολλοί επιστήμονες προσπαθούν να μάθουν τα μυστικά της μακροζωίας. Μια ομάδα ερευνητών στην Αμερική ανακάλυψε

—όπως ισχυρίζεται— τα τρία θαυματουργά της γονίδια και παρασκεύασε ένα χάπι που μιμείται τις ιδιότητές τους. Το χάπι αυτό θα είναι έτοιμο μέσα στο 2010 και σύμφωνα με τους παρασκευαστές του θα χαρίζει τη μακροζωία, όταν λαμβάνεται προληπτικά από την ηλικία των 40 ή 50 χρόνων (εφημ. Bionews, Ιούν. '10). Ύστερα πώς να πιστέψεις αυτούς που λένε ότι δεν αντέχουν τη ζωή;

Ο ΚΛΩΒΟΣ ΠΟΥ ΘΑ ΑΝΑΣΥΡΕΙ ΤΟΥΣ 33 ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΥΣ



της Χιλής είναι, όπως βλέπετε στη φωτογραφία, έτοιμος. Ωστόσο, αυτό που έχει απομείνει τώρα είναι το δυσκολότερο: να διανοιχτεί η στενή σήραγγα από την οποία θα μπορεί να

φτάνει μέσα στα έγκατα της γης. Ήδη διανύου-

με την έβδομη εβδομάδα που οι εγκλωβισμένοι συνάνθρωποί μας προσπαθούν να κρατηθούν ζωντανοί, χωρίς να μπορούν να αναπνέουν ελεύθερα, χωρίς να έχουν τους δικούς τους. Αναρωτιόμαστε: Σ' αυτή την τόσο σοβαρή και επείγουσα ανάγκη, δεν θα έπρεπε η διεθνής κοινότητα να συμβάλει αποτελεσματικά, ώστε να τελειώσει πιο γρήγορα και με ασφάλεια το εκτυλισσόμενο αυτό δράμα;



ΑΞΙΟΛΟΓΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΝΗΜΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

διοργάνωσε και φέτος η Μικρασιατική Στέγη Κορίνθου στις 10, 11 και 12 Σεπτεμβρίου. Οι εκδη-

λώσεις ξεκίνησαν με τον πάντα μεστό σε νοήματα και μηνύματα λόγο του ιστορικού και συγγραφέα κ. Σαράντου Καργάκου, ο οποίος μίλησε με θέμα «Μικρασιατική καταστροφή: από το δράμα στο θαύμα». Αξιέπαινη είναι η προσπάθεια της Μικρασιατικής Στέγης Κορίνθου να κρατά ζωντανό αυτό το σημαντικό κομμάτι της ιστορίας μας ως χρέος προς τους πληγέντες Έλληνες πατέρες και αδελφούς μας και ως τρόπο να μεταλαμπαδεύεται η μνήμη αυτή ζωντανά και στους νεότερους.

ΜΕ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΓΙΟΡΤΑΣΑΝ ΟΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ

της χώρας μας το Ραμαζάνι τους, που φέτος συνέπεσε με την επέτειο της κατάρρευσης των Δίδυμων Πύργων της Ν. Υόρκης (που αποδίδεται σε μουσουλμανικό τρομοκρατικό χτύπημα). Γέμισαν οι χώροι προσευχής τους και η πλατεία Κοτζιά, επιτρέποντάς μας να συνειδητοποιήσουμε και οπτικά πόσο πολύ έχουν αυξηθεί. Η διανομή τους σε μια χριστιανική χώρα δεν τους εμποδίζει να μένουν πιστοί στη θρησκεία τους. Ασκούν βέβαια πιέσεις για την ανέγερση επίσημων τζαμιών που θα αντικαταστήσουν τα όσα λειτουργούν σε δικούς τους χώρους. Πάντως είναι ευχαριστημένοι από μας τους Έλληνες. Πόσο όμως αυτό μπορεί να καθησυχάζει εμάς, όταν είναι φανερό ότι η πολυτεχνία των μουσουλμάνων μεταναστών σύντομα θα αλλάξει τα ποσοστά σύνθεσης του πληθυσμού; Δεν είναι οι άνθρωποι που μας ανησυχούν· είναι τα σκληρά εντάλματα της θρησκείας τους, τα οποία τουλάχιστον εμείς οι Έλληνες έχουμε γνωρίσει για τέσσερις αιώνες!..



Ο δικός σας ρεπόρτερ

Στο ποντικόσπιτο



Οι πλούσιοι άνθρωποι προτιμούν τα επάνω πατώματα. Οι πλούσιοι ποντικοί προτιμούν τα υπόγεια.

Σ’ ένα υπόγειο κατοικεί και η ευγενική κυρία Σταχτερή Ποντίκαινα. Είναι από τα πρώτα ποντικόσπιτα της πόλης. Απ’ όλα έχει εκεί μέσα. Τυριά, βούτυρα, λάδια, καρύδια, ρύζια, ζάχαρες, τα καλά του Θεού. Μόνο που είναι ξένα, αλλά τι πειράζει; Η κυρία Ποντίκαινα τα θεωρεί δικά της.

Πολύ ευγενική η κυρία Σταχτερή, πολύ καθώς πρέπει. Έχει τα καλύτερα γουναρικά, μιαν ωραία βεντάλια και ένα κομψό σαλονάκι, στολισμένο όλο με αράχνες. Στα ποντικόσπιτα οι αράχνες έχουν πέραση. Εδώ, κάθε Κυριακή, δέχεται τους φίλους της και κάνουν απογευματινές συναντήσεις, που κρατούν ως τα μεσάνυχτα.

Τώρα που τη βλέπετε, έχει την επίσκεψη του κυρίου Μαυρούκου, ποντικού πολύ επίσημου, με ψηλό καπέλο, με γάντια, με μπαστούνι και με μονόκλ. Έχει και μουστάκια, αλλά όσο γι’ αυτά και η κυρία Σταχτερή δεν πηγαίνει πίσω...

-Θέλετε να σας τρατάρω λίγο λάδι της Καλαμάτας; του λέει η κυρία. Μόλις το ‘φεραν. Ξέρετε, είναι πολύ ωραίο.

-Ω, σας ευχαριστώ πολύ, κυρία μου... Αλήθεια...έχει μια μυρωδιά και μια γεύση!

-Ορίστε και λίγο τυρί κρητικό. Πολύ εκλεκτό πράγμα, ξέρετε. Αν θέλετε να πάρετε και για τα παιδάκια σας...

-Ω, κυρία μου, δεν έχω λόγους να σας ευχαριστήσω. Είναι τρέλα!

-Και κανένα καρυδάκι; Δεν παίρνετε;

-Ναι, ναι. Απ’ όλα έχετε, βλέπω, κυρία μου. Το σπίτι σας είναι ευλογημένο! Α, δε μοιάζετε εσείς με κάτι πρόστυχους ποντικούς που κάθονται πάνω στη σοφίτα. Μας προσκάλεσαν μια μέρα και δεν είχαν να μας δώσουν άλλο τίποτε παρά παλιόλαδο μιας κανδήλας, φανταστείτε! Και την κόλλα από τη ράχη κάτι παλιοβιβλίων!

-Πφ! Τι προστυχιά! φώναξε η κυρία Σταχτερή. Εδώ τέτοια πράγματα δε γίνονται! Όταν προσκαλώ τους φίλους μου, εννοώ να τους δίνω τα καλύτερα κομμάτια. Δόξα σοι ο Θεός, η αποθήκη είναι πάντα γεμάτη. Υγεία να έχουμε.

Δεν πρόφτασε να τελειώσει...

Ηκυρά Σερπετή, η γάτα του σπιτιού, που από πολλή ώρα παραφύλαγε απέξω στην πόρτα, χύθηκε κατά πάνω τους. Μόνο ο κύριος Μαυρούκος πρόφτασε να τσακιστεί και να φύγει, αφήνοντας από τη βία του το ψηλό του καπέλο και τα γάντια του. Αλλά η κυρά Σταχτερή, που λιποθύμησε από το φόβο της, έπεσε στα νύχια της γάτας. Και έτσι έμαθε, αλλά πολύ αργά, ότι κακοί ποντικοί δεν είναι μόνο εκείνοι που κάθονται στη σοφίτα, αλλά κι εκείνοι που κάθονται στα υπόγεια και ρημάζουν τις αποθήκες.

Γρ. Ξενόπουλος

Οι σπιθές του πυρσού



Αγγλικό Κρυπτόλεξο του 1940

Μπορείτε να βρείτε έντεκα λέξεις σχετικές με τον Πόλεμο του '40;

G	U	N	R	E	N	F	E	K	A	H
M	A	I	F	W	L	A	I	B	W	P
O	S	U	L	A	F	N	Q	G	A	Z
U	C	X	G	P	A	S	B	B	H	Y
N	S	W	A	R	M	O	T	L	B	T
T	B	O	N	E	H	L	A	O	R	R
A	N	O	O	I	C	D	R	O	O	E
I	G	T	O	B	U	I	M	D	S	B
N	U	K	B	T	L	E	Y	S	P	I
A	R	S	O	O	S	R	I	S	E	L
N	S	N	O	W	N	C	W	L	T	Y

Σωτ. Παπαγεωργίου, Β' Γυμν.

Διαφορές

Οι δύο γελοιογραφίες του '40 έχουν μεταξύ τους 10 διαφορές. Τις βλέπετε;



ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ: Βοηθάτε, παιδιά, να την τραβήξουμε παραπέρα, γιατί οι Έλληνες μας πλησιάζουνε...

Επίκαιρη Ακροστιχίδα

- Π _ _ _ _ _
- Α _ _ _ _ _
- Γ _ _ _ _ _
- Κ _ _ _ _ _
- Ο _ _ _ _ _
- Σ _ _ _ _ _
- Μ _ _ _ _ _
- _ Ι _ _ _
- Ο _ _ _ _
- Σ _ _ _ _ _

- Το 1940 έγινε ...
- Η ονομασία του ενός αντιπάλου
- Μ' αυτήν πολέμησαμε το 1941.
- Αργότερα στον πόλεμο μπήκε σχεδόν όλος ο ...
- Τα αγαθά άρχισαν να σπανίζουν.
Οι άνθρωποι έκαναν ...
- Αλλιώς η συμφωνία που υπογράφουμε
- Ο Πρωθυπουργός της Ιταλίας
- Με τους Ιταλούς την κερδίσαμε.
- Το βλήμα που ρίχνει το κανόνι
- Είχαν κάνει μεταξύ τους η Ελλάδα και η Αγγλία.

Αντωνοπούλου Μαρ., Φράγκου Ευαγγ.
& Τσιτάβου Νεφ., Γ', Β' & Α' Γυμν.

Λύσεις προηγούμενου τεύχους

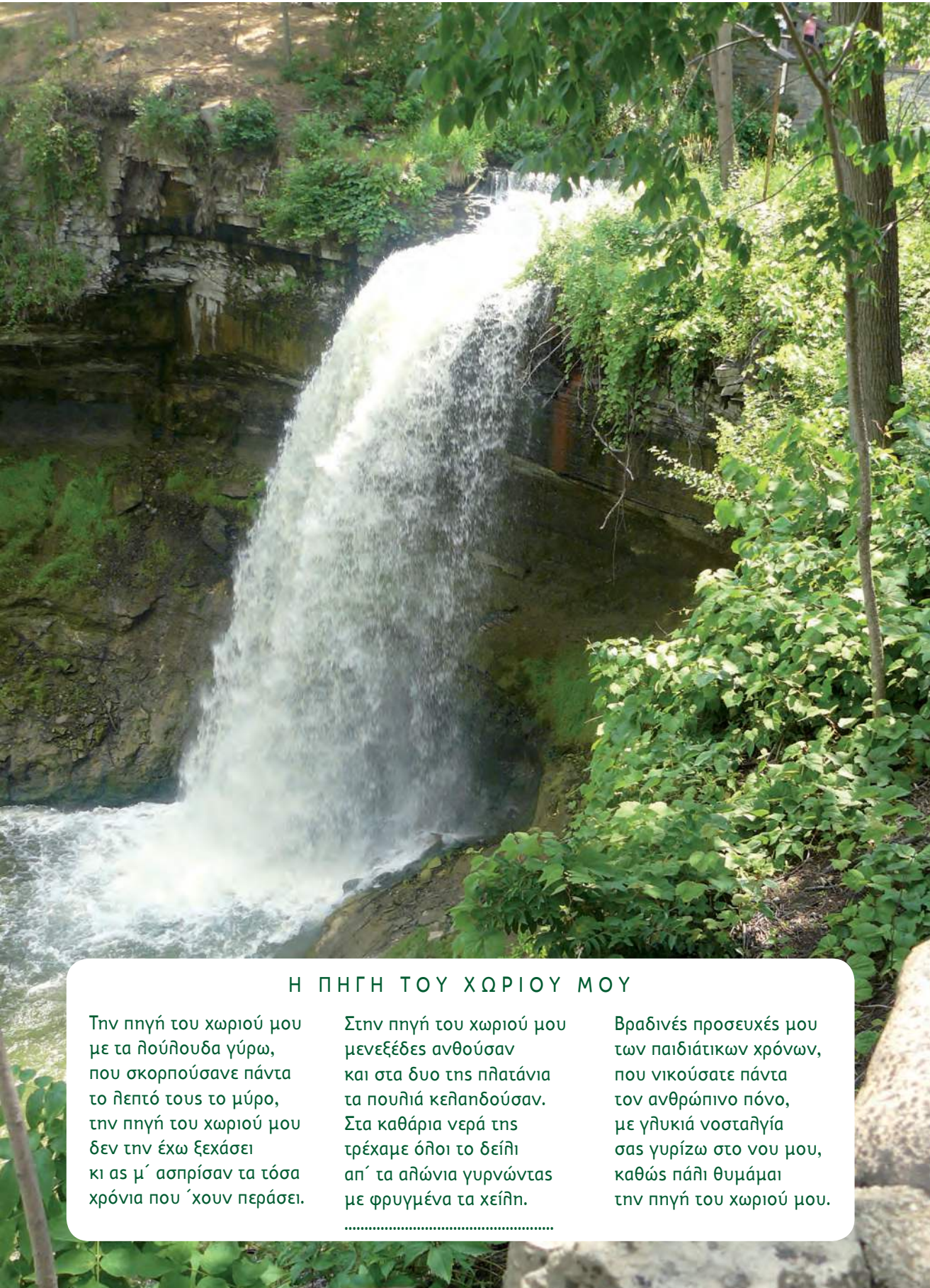
Βρείτε τη λέξη:

1. Β. ΠΕ, 2. Γ. ΡΓ, 3. Α. ΑΜ, 4. Γ. ΟΣ
= ΠΕΡΓΑΜΟΣ

Γρίφοι:

- $99 + 9/9 = 99 + 1 = 100$
- 200 μπιζέλια!





Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Την πηγή του χωριού μου
με τα λούλουδα γύρω,
που σκορπούσανε πάντα
το λεπτό τους το μύρο,
την πηγή του χωριού μου
δεν την έχω ξεχάσει
κι as μ' ασηρίσαν τα τόσα
χρόνια που 'χουν περάσει.

Στην πηγή του χωριού μου
μενεξέδες ανθούσαν
και στα δυο της πλατάνια
τα πουλιά κεληδούσαν.
Στα καθάρια νερά της
τρέχαμε όλοι το δείδι
απ' τα αλώνια γυρνώντας
με φρυγμένα τα χείλη.

.....

Βραδινές προσευχές μου
των παιδιάτικων χρόνων,
που νικούσατε πάντα
τον ανθρώπινο πόνο,
με γλυκιά νοσταλγία
σας γυρίζω στο νου μου,
καθώς πάλη θυμάμαι
την πηγή του χωριού μου.